

Îndreptățire – prin împlinirea Legii de către Hristos?

Romani 3.20,21; 4.25; 5.12-21

Frank Binford Hole

© Beröa-Verlag, Online începând de la: 12.03.2021, Actualizat: 12.03.2021

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Romani 3.20,21; 4.25; 5.12-21

Romani 3.20,21,25: De aceea, din faptele Legii, nici o faptură nu va fi îndreptățită înaintea lui , pentru că prin Lege vine cunoștința păcatului. Dar acum, fără Lege, s-a arătat o dreptate a lui Dumnezeu, mărturisită de Lege și de profeți ... [Hristos Isus], pe care Dumnezeu L-a rânduit ca ispășire, prin credința în sângele Lui, pentru arătarea dreptății Sale, datorită trecerii peste păcatele făcute mai înainte ...

Îndreptățire înseamnă să fi eliberat de orice vină care ne-ar putea fi adusă ca povară. Că aceasta așa este rezultă clar din cuvintele lui Pavel din Faptele apostolilor 13.39: „de toate de care n-ați putut fi îndreptățiți în legea lui Moise, oricine este îndreptățit în El [Hristos]”. Legea ne putea acuza în mod justificat. Ea ne putea pune păcate ca povară și aduce o sentință de condamnare dreaptă asupra noastră. Numai prin Hristos poate cel care crede să fie declarat liber în mod justificat de orice punct de acuzare, așa că sentința de acuzare a lui este anulată.

Condamnarea este deci starea și poziția din care noi ieșim când suntem îndreptățiți. Ea este evident opusul îndreptățirii, așa precum vina este opusul iertării. Dar îndreptățirea, așa cum ea ne este prezentată în Scriptură, înseamnă mai mult decât eliberarea noastră totală și legitimă de condamnarea sub care stăteam, ceea ce ar putea fi denumită binecuvântare negativă. Ea include poziția noastră înaintea lui Dumnezeu în Hristos, într-o dreptate care este pozitivă și divină.

În privința aceasta trebuie să ne îndreptăm din nou spre epistola către Romani. În Romani 3.19 citim că toată lumea este declarată vinovată înaintea lui Dumnezeu. În versetul 20 găsim că Legea poate numai să convingă: în ea nu este nici o îndreptățire pentru noi (Romani 3.20). În versetul 21 începe expunerea căii lui Dumnezeu pentru îndreptățirea păcătoșilor (Romani 3.21).

Deoarece „toți au păcătuit și nu ajung la gloria lui Dumnezeu”, nu este surprinzător că Dumnezeu descopere dreptatea Sa. După ce omul a descoperit păcatul în toată întunecimea lui, era de așteptat ca în contrast cu aceasta Dumnezeu să descopere dreptatea Lui în toată strălucirea ei, prin aceea că El condamnă pe păcătos și astfel El Se despovărează de cea mai mică bănuială că El ar putea scuza în vreun fel păcatul. Însă minunată este realitatea că dreptatea lui Dumnezeu a fost descoperită acum în așa fel că ea este „pentru toți și peste toți cei care cred”. Dreptatea, dreptatea lui Dumnezeu, ca să zicem așa își întinde mâinile binevoitor către toți oamenii, în loc să-i privească amenințător; și în ceea ce-i privește pe cei care cred, ea coboară ca o haină peste ei, așa că prin aceasta ei stau îmbrăcați în dreptatea lui Dumnezeu. Și toate acestea au loc fără ca dreptatea să-și piardă în vreun fel natura ei sau să înceteze să fie ceea ce este.

Când auzim aceasta pentru prima dată, am putea reacționa cu exclamația: Imposibil! Așa ceva este total imposibil! – Am putea fi înclinați să ne gândim logic că harul ar putea într-adevăr lucra așa, dar cu prețul dreptății; dreptății însăși nu îi este posibil așa ceva. Și cu toate acestea dreptatea acționează așa, începând din momentul când ea a fost revelată în Hristos, care a fost rânduit de Dumnezeu ca „ispășire” sau „scaun al îndurării” (Romani 3.25). Când sângele Lui a curs la cruce s-a împlinit contraimaginea capacului ispășirii din cort stropit cu

sânge. Răscumpărarea s-a făcut „în Hristos Isus” (Romani 3.24), și a avut loc cea mai mare desfășurare a dreptății divine, pe care universul a văzut-o vreodată. Curând se va arăta dreptatea lui Dumnezeu în judecată și condamnare veșnică a celor fără Dumnezeu. Acea oră deosebit de solemnă va fi martorul a unei prezentări semnificative a dreptății divine și totuși nu de neînțeles și de magnifică ca atunci în orele mult mai solemne, atunci când Dumnezeu L-a judecat pe propriul Său Fiu fără pată în locul nostru și L-a lăsat să sufere. Crucea lui Hristos va rămâne în toată veșnicia marea revelație a dreptății lui Dumnezeu. Ea a revelat de asemenea la fel de mult dragostea Lui, așa cum explică Romani 5.8; dar fără revelația dreptății Sale nu s-ar fi putut face cunoscut nici dragostea Sa.

Moartea lui Hristos a prezentat dreptatea lui Dumnezeu în sens dublu, cu privire la acțiunea Sa față de păcatele credincioșilor din timpul Vechiului Testament (Romani 3.25) și în al doilea rând față de păcatele credincioșilor din timpul actual (Romani 3.26). Înainte să vină Hristos, Dumnezeu a trecut cu vederea păcatele poporului Său, cu toate că pentru aceasta El n-a fost satisfăcut printr-o ispășire desăvârșită. În timpul de acum El îndreptățește pe acela care crede în Isus. A avut loc toată această acțiune a lui Dumnezeu în absolută dreptate? Foarte sigur, și moartea lui Hristos o confirmă, prin aceea că ea arată că fapta lui Dumnezeu era deplin îndreptățită, atunci când El „a trecut cu vederea” păcatele din timpul Vechiului Testament, așa precum El este drept, atunci când El îndreptățește astăzi pe credincios.

Moartea lui Hristos era în primul rând dăruirea de Sine Însuși lui Dumnezeu, ca o jertfă de o valoare nespuse de mare și ca mireasmă plăcută. Prin aceasta s-a făcut ispășire, așa că cerințele dreptății divine sunt satisfăcute în chip desăvârșit și s-a adus dovada că toată chestiunea legată de păcatul omului a fost adusă în ordine.

În al doilea rând însă El a adus jertfa Sa pentru noi, adică pentru toți credincioșii adevărați. Aceștia au dreptul să privească pe Răscumpărător ca Locuitor al lor și să aplice pentru ei înșiși Romani 4.25 în loc de forma plural la forma singular: El a fost dat „din pricina greșelilor mele și a fost înviat pentru îndreptățirea mea”. El a fost dat morții și judecării din cauza păcatelor noastre, și din pricina îndreptării noastre El a fost înviat dintre morți.

Sunt mulți care în privința aceasta împart Evanghelia în două părți și spre propria lor pierdere mare nu iau în seamă partea a doua. Nu poți savura bucuria siguranței depline dacă se trece cu vederea însemnătatea învierii lui Hristos. Desigur în moartea Sa El a purtat păcatele noastre și pedeapsa lor, însă abia după învierea Sa este explicat și dovedit că noi am fost făcuți liberi. Pentru acela care această a doua parte nu este clară, el nu va cunoaște adevărata pace.

Să ilustrăm aceasta printr-un exemplu. Să presupunem că un om a fost condamnat la șase luni închisoare din cauza unei fărădelegi. Unui altuia i se permite să poarte pedeapsa în locul acestuia. Când ușile închisorii se închid înapoia locuitorului, cel vinovat, care se află afară, poate exclama spre bucuria lui: „El este în închisoare din cauza fărădelegii mele”, însă în momentul acela nu poate merge mai departe. Ar fi prea devreme să se adauge: „... și de aceea este imposibil ca eu să stau înlăuntrul acestei închisori ca pedeapsă pentru ceea ce am făcut.”

Ce s-ar întâmpla dacă prietenul lui bun ar muri după două luni și patru luni de pedeapsă nu ar fi executate? Autoritățile vor lega în mod legitim pe criminalul inițial și ar cere ca el să execute restul timpului de pedeapsă.

Ar fi altceva dacă cu o săptămână înainte de încheierea celor șase luni el ar întâlni deodată pe stradă pe locțiitorul lui binevoitor. Dacă spre mirarea lui ar afla de la prietenul lui că pe baza comportării lui fără cusur o mică parte din pedeapsă a fost grațiată, atunci el ar fi cu adevărat un om liber. Acum el ar putea spune: Iată, tu ai fost eliberat din închisoare spre îndreptățirea mea! – El s-a gândit justificat: Dacă el a fost eliberat din închisoare și orice obligație a fost anulată, deplin anulată în ceea ce privește fărădelegea mea, atunci vina mea este anulată, eu sunt liber, eu sunt despovărat!

Văzută în această lumină, învierea lui Hristos este explicația divină a eliberării depline a fiecăruia care crede în El. Însă desigur ea este mult mai mult.

După ce am spus acestea, trebuie acum să ținem seama că Dumnezeu este nu numai originea îndreptățirii noastre, ci El este și Acela care îndreptățește. „Dumnezeu este cel care îndreptățește” (Romani 8.33). Sentința împotriva noastră ca păcătoși a venit de pe buzele Lui. Și de pe buzele Lui vine și explicația că noi suntem declarați liberi, dacă credem în Domnul Isus. De aceea îndreptățirea noastră este completă și irevocabilă. Nimeni nu ne poate condamna.

Însă din partea noastră este necesară credința, căci numai cei care cred devin îndreptățiți. În acest sens noi „am fost îndreptățiți” (Romani 5.1). Numai dacă în „ascultarea credinței” ne încredințăm Domnului nostru Isus, venim în savurarea lucrării Sale. El a devenit numai pentru „toți cei care ascultă de El, autor al mântuirii eterne” (Evrei 5.9). Credința este elementul de legătură care ne leagă cu El și cu meritele justificatoare ale sângelui Său.

În Romani 5.18 ne este prezentat un alt gând referitor la îndreptățire. Aproape în toate celelalte pasaje, în care este amintită îndreptățirea, ea stă în legătură cu păcatele noastre – „din multe greșeli spre îndreptățire”, așa cum spune Romani 5.16. În versetul 18 ne este arătat dimpotrivă un alt aspect. Acolo este vorba de păcat ca rădăcină, în loc de păcate ca rod. Dreptatea crucii este „către toți oamenii spre o îndreptățire a vieții” (Romani 5.18). Ca să se înțeleagă această propoziție trebuie studiat întreg pasajul – din Romani 5.12-21. Prin natura lor toți oamenii stau în legătură cu Adam ca și cap și origine a generației lor. Prin har și prin moartea și învierea lui Hristos toți credincioșii stau în legătură vie cu El ca și Cap și origine a acestei generații spirituale, căreia îi aparțin. Ei sunt, dacă este voie să se spună așa, altoiți în Hristos și sunt părtași vieții și naturii Sale. Și, „în viața lui Hristos” ei fost făcuți liberi legitim de toate urmările care erau asupra lor odinioară „în viața lui Adam”. Aceasta este o realitate minunată, pe care deseori o trecem cu vederea.

Îndreptățirea, așa cum ne este ea prezentată în epistola către Romani, înseamnă deci nu numai achitare deplină de toată vina și condamnarea, care sunt legate cu natura adamică decăzută, ci prin lucrarea lui Dumnezeu noi stăm în Hristos și ca înviați dintre morți. Preamărit fie Dumnezeu pentru o astfel de eliberare!

Nu s-a făcut nici o aluzie la faptul că dreptatea lui Hristos ne este socotită nouă. De ce?

Deoarece în Scriptură nu este gândul acesta. Nu este greu să se găsească dreptatea lui Hristos în ea. Ea era absolut desăvârșită, și de aceea El putea ca „Mielul lui Dumnezeu” să se aducă ca jertfă pentru noi. Însă noi suntem îndreptății prin *sângele* Său, nu prin *viața* Lui desăvârșită. El a murit pentru noi, însă niciunde nu se spune că El a împlinit Legea pentru noi. Dacă ar fi făcut aceasta, atunci noi am sta înaintea lui Dumnezeu numai corespunzător unei dreptăți legaliste, aceasta înseamnă într-o dreptate care merge numai atât de departe cât înseamnă împlinirea Legii lui Moise. Atunci dreptatea noastră înaintea lui Dumnezeu ar fi tocmai această dreptate a Legii, despre care vorbește Moise (vezi Romani 10.5), chiar dacă nu este realizată prin noi, ci de Hristos în favoarea noastră.

Însă dreptatea este socotită, căci noi citim în Romani 4: „Și i s-a socotit ca dreptate” (Romani 4.3), și: „căruia Dumnezeu îi socotește dreptatea fără fapte” (Romani 4.6). Ce înseamnă aceste expresii?

Dacă citim atenți acest capitol, vom constata că expresia „socotește” se întâlnește deseori. „Avraam L-a crezut pe Dumnezeu și i s-a socotit ca dreptate.” Aceasta înseamnă, Dumnezeu l-a privit ca drept pe baza credinței lui. Fie că este vorba de Avraam în Vechiul Testament sau de credincioșii din timpul de acum, care și-au pus încrederea în Hristos; Romani 4 arată că este numai *o singură* cale pentru a sta drept înaintea lui Dumnezeu, Judecătorul tuturor: prin credință, fără fapte. Să observăm bine: „fără fapte”! Nici măcar faptele desăvârșite ale lui Hristos nu sunt luate în seamă aici, cu toate că ele toate au fost făcute în dreptate. Aceasta este o altă dovadă, dacă chiar mai este nevoie de ea, că noi nu am fost făcuți drepti, pentru că împlinirea Legii de către El ne-ar fi socotită nouă în vreun fel. Singurul lucru în favoarea noastră este moartea Sa și învierea Sa. Aceasta este arătat în întreg capitolul și este exprimat clar în ultimul verset (Romani 4.25).

Versetul acesta este interpretat uneori așa, că așa cum Domnul Isus a murit, deoarece noi eram păcătoși, El a și înviat, deoarece noi prin moartea Lui am fi devenit îndreptății. Este corectă această părere?

Trebuie numai să se citească mai departe în capitolul 5 ca să se constate că nu este așa. Împărțirea pe capitole este o lucrare omenească și deseori desparte gândurile interdependente. Așa este în acest caz. El „a fost înviat pentru îndreptățirea noastră. Deci, fiind îndreptății din credință, avem pace cu Dumnezeu” (Romani 4.25; 5.1).

Interpretarea amintită spune că îndreptățirea noastră ar fi fost realizată prin moartea lui Isus, și învierea Lui este urmarea acestui fapt. Însă aceasta exclude complet credința noastră din întrebare; și potrivit cu versetul 1 din capitolul 5 credința noastră nu poate fi lăsată la o parte. Moartea Lui a avut loc cu privire la păcatele noastre și este baza pentru îndreptățire, dar aceasta este o altă chestiune.

Învierea Lui era în primul rând confirmarea realității binecuvântate că El, care S-a smerit așa de mult sub greutatea judecății lui Dumnezeu asupra păcatului, este acum eliberat pentru

totdeauna de ea. Ea a avut loc în al doilea rând cu privire la eliberarea tuturor acelor care cred în El. Aceasta am încercat noi tocmai să arătăm și să ilustrăm. El a fost dat morții cu privire la păcatele noastre. El a fost înviat cu privire la îndreptățirea noastră. Însă îndreptățirea este valabilă pentru fiecare abia după ce el personal crede.

Tradus de la: [Rechtfertigung durch die Gesetzeserfüllung Christi?](#)

Din cartea *Das große Heil Gottes*, Beröa-Verlag, Ediția a 2-a 1990, pag. 17-26.

Traducere: Ion Simionescu